

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/93/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117201185
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1117201185.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Romana Majerského a Mgr. Adely Unčovskej v právnej veci žalobcu: D. L.Í. O., Z. XX. XX. XXXX, B. P. R.. Č. X, B., proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 05. marca 2018, č. k. 16C/3/2017 - 124, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu titulom náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/56/2012 sumu 900 eur, zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 1 písm. a), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, 2, 4, § 17 ods. 2, 3, 4 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a vecne nedôvodnosťou podanej žaloby, nakoľko dospel k záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia ohľadne nesprávneho úradného postupu, vzniku škody (nemajetkovej ujmy v uplatnenej výške) a jej výšky a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, t. j. nepreukázal kumulatívne splnenie zákonom predpokladaných podmienok pre úspešné uplatnenie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., keď v konaní nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy v uplatnenej výške a priamu príčinnú súvislosť medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Poukázal na skutočnosť, že strany sporu znášajú zodpovednosť za skutkový stav a musia dokazovať svoje tvrdenia, keďže konanie je založené na kontradiktórnej zásade, podľa ktorej strana svoje tvrdenia musí preukazovať dôkazmi. Uviedol, že vykonaným dokazovaním mal síce preukázané, že k nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18C/56/2012 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave vedenom pod sp. zn. 6Co/545/2015 spočívajúcom v nečinnosti pri výkone verejnej moci a v zbytočných prietahoch, došlo s tým, že táto skutočnosť ani medzi stranami sporná nebola, avšak povinnosťou žalobcu bolo v konaní preukázať vznik škody, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcom v prietahoch v konaní, ktorú žalobca kvalifikoval ako nemajetkovú ujmu s tým, že existencia škody je jednou z podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a ďalšou z podmienok je, že škoda bola spôsobená v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, keď základným predpokladom uplatnenia tejto majetkovej

satisfakcie je existencia nemajetkovej ujmy na strane žalobcu, teda existencia skutočnosti, že došlo k neoprávnenému zásahu a nemajetková ujma vznikla, pričom vznik a existenciu nemajetkovej ujmy ako náhrady, ktorej sa žalobca v konaní domáhal, je nutné preukázať. Poukázal na skutočnosť, že žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, keď v priebehu konania nepreukázal, že mu ujma vznikla a nepreukázal že, práve v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu, Okresného súdu Bratislava I a Krajského súdu v Bratislave mu bola spôsobená nemajetková ujma, napriek tomu, že preukázanie, že zásah do práv žalobcu mal skutočne následok a preukázanie vzniku takéhoto následku zaťažuje poškodeného, teda žalobcu, keď právne relevantná je len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca v priebehu konania nepreukázal, že by mu v dôsledku ním vytykaného nesprávneho úradného postupu, prietahov v konaní, bola spôsobená nemajetková ujma, keď zo žiadnych žalobcom uvádzaných tvrdení nemožno vyvodiť, že v dôsledku vytykaného nesprávneho úradného postupu došlo k závažným negatívnym následkom v jeho sfére, že by mu vznikol nárok na nemajetkovú ujmu, nakoľko samotné konštatovanie žalobcu, že nečinnosť súdu v predmetnom konaní, ktoré bolo nezákonné, protiústavné vplyvala na jeho osobný a pracovný život a negatívnym spôsobom sa prejavuje aj v jeho osobnostnej sfére, nezakladá predpoklad vzniku ujmy na strane žalobcu, bez uvedenia konkrétneho následku spôsobeného deklarovaným nesprávnym úradným postupom. Uviedol, že všeobecné poukázanie žalobcu na to, že mu ujma vznikla v dôsledku prietahov v konaní a ukrátením jeho práv dovolať sa spravodlivosti nepostačuje na preukázanie vzniku nároku na nemajetkovú ujmu, bez uvedenia konkrétneho zásahu spôsobeného žalobcovi práve v dôsledku deklarovaného nesprávneho úradného postupu súdu v danej veci, keď tvrdenia žalobcu ohľadne dlhodobom trvaní právnej neistoty v dôsledku právoplatného neukončenia sporu nemajú vo vzťahu k nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu bez preukázania ich vzniku v príčinnej súvislosti práve s vytykaným nesprávnym úradným postupom právnu relevanciu s tým, že na preukázanie vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobca nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Poukázal na skutočnosť, že žalobca v priebehu konania nepreukázal, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu, v dôsledku prietahov v konaní, mu bola spôsobená nemajetková ujma, nakoľko bolo povinnosťou žalobcu, ktorý mal v konaní dôkazné bremeno, preukázať vznik nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy, t. j. preukázať, že nesprávnym úradným postupom bol závažným spôsobom ovplyvnený jeho súkromný život alebo spoločenské uplatnenie a preukázať závažnosť vzniknutej ujmy a závažnosť okolností, za ktorých došlo k porušeniu jeho práv, keď žalobca uplatnenú nemajetkovú ujmu neodôvodnil, neuviedol skutočnosti na preukázanie, že by ním vytykaným nesprávnym úradným postupom zo strany súdu došlo ku konkrétnym negatívnym následkom, v dôsledku, ktorých by mu bola spôsobená nemajetková ujma. Uviedol, že sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že zákon č. 514/2003 Z. z. predpokladá prostriedky náhrady škody v peniazoch až ako poslednú možnosť, keď žiadne iné, vzhľadom na osobu žalobcu, vzniknutú ujmu, okolnosti, závažnosť následkov, ktoré vznikli v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení, neprichádzajú do úvahy, avšak v konaní bolo preukázané, že predsedníčka okresného súdu a podpredseda krajského súdu sa pri konštatovaní prietahov v dotknutom konaní žalobcovi opakovane ospravedlnili s tým, že ospravedlnenie a zjednanie inej nápravy (sledovanie veci), je iným prostriedkom náhrady nemajetkovej ujmy, ktoré zákon č. 514/2003 Z. z. predpokladá a ktoré má v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. prednosť pred poskytnutím peňažného plnenia a dospel k záveru, že zadosťučinenie dané žalobcovi ospravedlnením predsedníčky Okresného súdu Bratislava I a ospravedlnenie podpredsedu Krajského súdu v Bratislave je primerané. Nestotožnil sa s dôvodením žalobcu ohľadom uplatnenia si nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď podľa žalobcu samotným ospravedlnením nemôže dôjsť k odstráneniu zbytočných prietahov a nemôže prísť ani k zadosťučineniu a že jediné zadosťučinenie, ktoré prichádza do úvahy a javí sa ako primerané a postačujúce, je náhrada nemajetkovej ujmy, nakoľko žalobca nijakým spôsobom toto svoje tvrdenie nepreukázal a zároveň neuviedol, z akého dôvodu práve v jeho prípade satisfakcia mu poskytnutá ospravedlnením sa za prietahy v konaní nie je dostačujúca, keď nijakým spôsobom nepreukázal, že mu vznikli negatívne následky v dôsledku prietahov v súdnom konaní, keďže sa obmedzil len na konštatovanie, že došlo k porušeniu jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote a že toto porušenie malo vplyv na jeho osobný a pracovný život a vplývalo to na neho nepriaznivo a zanechalo to aj negatívnu stopu v jeho psycho-sociálnej rovine, avšak bez ďalšieho a bez preukázania tohto tvrdenia. K tvrdeniu žalobcu, že nie je možné považovať za odstránenie už vzniknutého porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov reparáciu jeho práv sledovaním plynulosti súdneho konania, v ktorom boli prietahy konštatované predsedom okresného súdu, nakoľko čas nie je možné vrátiť, súd prvej inštancie uviedol, že za primeranú satisfakciu, ktorá bola žalobcovi poskytnutá v súvislosti s vytykaným a preukázaným nesprávnym úradným postupom súdu, považoval poskytnuté

ospravedlnenie predsedu okresného súdu a podpredsedu krajského súdu s tým, že ak by sa aj stotožnil s tvrdením žalobcu, tak ani náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch by nebolo možné považovať za odstránenie porušenia práva, nakoľko ani jej poskytnutím nie je možné čas vrátiť. Poukázal na skutočnosť, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že následkom nesprávneho úradného postupu súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 18C/56/2012 sa zmenili pomery na jeho strane, zmenil sa jeho doterajší život v súkromnej sfére a nepreukázal ani žiadne závažné následky nesprávneho úradného postupu, ktoré by mu vznikli v súkromnom či pracovnom živote, alebo že by tieto mali dopad na jeho spoločenské uplatnenie, pričom ide o pomery poškodenej osoby, teda žalobcu, na ktoré musí súd pri určovaní nemajetkovej ujmy (podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci), prihliadať. Uviedol, že i za stavu, že nečinnosť orgánu verejnej moci, prieťahy v konaní znamenajú pre poškodeného určitú nemateriálnu ujmu nezabavuje poškodeného, v tomto prípade žalobcu, vznik tejto nemajetkovej ujmy preukázať s tým, že žalobca ako poškodený mal dôkazné bremeno na preukázanie vzniku nemajetkovej ujmy, preukázanie skutočností, že samotné konštatovanie porušenia jeho práva a písomné ospravedlnenie sa predsedníčky okresného súdu a podpredsedu krajského súdu nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie vzniknutej ujmy, nakoľko žalobca bol pri uplatnení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy povinný preukázať existenciu takých skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu či významne ovplyvnili jeho životnú situáciu. Poukázal na skutočnosť, že žalobca uvedené nijakým spôsobom nepreukázal, nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vzniknúť. Uviedol, že treťou podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, resp. náhradu nemajetkovej ujmy je preukázanie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy, avšak v prejednávanej veci žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie vzniku nemajetkovej ujmy v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu, prieťahov v súdnom konaní, keď právne relevantná je len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, pričom žalobca nepreukázal, že by mu v dôsledku vytýkaného nesprávneho úradného postupu bola spôsobená nemajetková ujma, pričom zo žiadnych uvádzaných tvrdení nemožno vyvodiť, že v dôsledku vytýkaného nesprávneho úradného postupu došlo k závažným negatívnym následkom vo sfére žalobcu a teda, že mu vznikol nárok na nemajetkovú ujmu. Poukázal na skutočnosť, že všeobecné poukázanie žalobcu na to, že mu morálna ujma vznikla v dôsledku prieťahov v konaní nepostačuje na preukázanie vzniku nároku na nemajetkovú ujmu, bez uvedenia konkrétneho zásahu spôsobeného práve v dôsledku deklarovaného nesprávneho úradného postupu v danej veci, žalobca teda nepreukázal vznik následkov odôvodňujúcich priznanie nemajetkovej ujmy a ani to, že vznikli v priamej príčinnej súvislosti práve s vytýkaným nesprávnym úradným postupom, keď žalobca nijakým spôsobom neodôvodnil priamu a bezprostrednú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy, z dôvodu ktorého žalobca príčinnú súvislosť medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom a vznikom ujmy nijakým spôsobom nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že vzhľadom na okolnosti prípadu, keď nebolo preukázané, že by deklarovaný nesprávny úradný postup do pomerov žalobcu zasiahol závažným spôsobom, mal za to, že pre žalobcu je samotné konštatovanie porušenia jeho práva predsedom okresného súdu a podpredsedom krajského súdu a ich písomným ospravedlnením sa, dostatočným zadosťučinením s poukazom na § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to s odkazom na preukázanú existenciu nesprávneho úradného postupu a na to, že žalobcovi ujma spôsobená práve týmto nesprávnym úradným postupom nevznikla, keďže žalobca žiadne skutočnosti, ktoré by zdôvodňovali závažnú zmenu pomerov na jeho strane, v súkromnom, pracovnom živote alebo v spoločenskom uplatnení nepreukázal. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu, že podľa ESLP sa vychádza z domnienky, že neprímeraná dĺžka konania znamená pre poškodeného morálnu ujmu a v zásade sa nevyžadujú k stanoveniu výšky zadosťučinenia za nemajetkovú ujmu spôsobenú neprímeranou dĺžkou konania žiadne dôkazy, súd prvej inštancie uviedol, že ESLP konštatuje porušenie práv sťažovateľa za neprímerané prieťahy v konaní a prípadne priznáva v prípade potreby poškodenej strane spravodlivé zadosťučinenie (čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) v inom kontexte ako súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody ako o nemajetkovej ujme podľa zákona č. 514/2003 Z. z., keď všeobecný súd, ktorý rozhoduje o náhrade nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je podmienený preukázaním rozhodujúcich skutočností, nakoľko poškodený (žalobca) má v konaní o náhradu škody/nemajetkovej ujmy povinnosť tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie týchto tvrdení s tým, že ustanovenie § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. určuje rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa

dôkazného bremena s tým, že na povinnosť tvrdenia bezprostredne nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti a pokiaľ nie sú dané skutočnosti relevantným spôsobom preukázané, žalobca neunesol bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu (rozhodnutie Ústavného súdu SR, č. k. IV. ÚS 1/2012 - 38 z 12. 01. 2012, v ktorom súd konštatoval vo vzťahu k dôkaznému bremenu pri uplatnenom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z., že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky stíha výlučne poškodeného). Uviedol, že Ústavný súd Slovenskej republiky ale i Európsky súd pre ľudské práva v prípade porušenia práv sťažovateľa priznáva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu základného práva došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nie len deklaráciu porušenia, ale priznáva i finančné zadosťučinenie (č. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky), ktorého cieľom je zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, z čoho je teda zrejmé, že primerané finančné zadosťučinenie, o ktorom rozhoduje ústavný súd v konaní o rozhodnutí o sťažnosti je inštitút s rozdielnym charakterom a povahou, ako nárok uplatnený poškodeným na náhradu nemajetkovej ujmy v konaní o vyvodenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu štátu spočívajúcim v neprimeranej dĺžke konania, a preto v danej veci argumentácia žalobcu ohľadne kritérií pre priznanie finančného zadosťučinenia za porušenie práva a prejednanie veci v primeranej lehote, použiteľná nie je, nakoľko v danej veci ide o žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Zamietnutie žaloby v časti nároku, ktorým sa žalobca domáhal určenia, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 38 odsek 2 Listiny základných práv slobôd, ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18C/56/2012 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/545/2015 porušené bolo odôvodnil vecne tým, že dospel k záveru že právo žalobcu porušené bolo, pretože to vyplýva z vybavenia sťažnosti žalobcu ako poškodeného predsedníčkou Okresného súdu Bratislava I a podpredsedu Krajského súdu v Bratislave, ktorými súčasne bolo poskytnuté zadosťučinenie, satisfakcia vo forme písomného ospravedlnenia - upovedomenie predsedníčky Okresného súdu Bratislava I o spôsobe vybavenia sťažnosti Spr. 2023/2014 zo dňa 07. 02. 2014, upovedomenie predsedníčky Okresného súdu Bratislava I o spôsobe vybavenia sťažnosti Spr. 2248/2015 zo dňa 30. 10. 2015 a oznámenie podpredsedu Krajského súdu v Bratislave Spr. 2238/16 zo dňa 06. 10. 2016. Nevykonanie žalobcom navrhnutého dokazovania pripojením spisu Okresného súdu Bratislava I vedeného pod sp. zn. 18C/56/2012 odôvodnil vecne jeho nadbytočnosťou, nakoľko žalobca sa náhrady nemajetkovej ujmy domáhal z dôvodu nesprávneho úradného postupu súdu v podobe prieťahov v súdnom konaní, avšak okolnosť existencie prieťahov nebola v spore medzi stranami sporná, t. j. nesprávny úradný postup v uvedenom súdnom konaní bol preukázaný, pričom žalobcom navrhnuté dokazovanie nesúviselo s preukázaním relevantných skutočností podstatných pre posúdenie opodstatnenosti žalobcom uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a jej výšky. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 C. s. p. a vecne plným úspechom žalovaného v spore, ktorému však nárok na náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že si výslovne náhradu trov konania neuplatnil, nakoľko mu žiadne trovy konania nevznikli.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že na vyhlásenie napadnutého rozsudku dňa 05. 03. 2018 neboli splnené procesné podmienky, nakoľko podaním zo dňa 15. 01. 2018 pred prvým pojednávaním navrhol zmenu petitu žaloby, o ktorej rozhodol súd prvej inštancie uznesením zo dňa 22. 01. 2018, ktorým pripustil zmenu petitu žaloby a jemu bolo doručené dňa 31. 01. 2018 a keďže z neho zistil, že do uznesenia bol zahrnutý aj výrok z iného konania (súd určuje, že pohľadávka v sume 1. 022, 18 eur vyplývajúca z porušenia Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 02. 10. 2012 je v plnom rozsahu neopodstatnená a protiprávna), podaním zo dňa 05. 02. 2018 navrhol opravu znenia výroku, o ktorom rozhodol súd prvej inštancie uznesením zo dňa 12. 02. 2018, ktorým opravil zmenu petitu žaloby pre zrejmu nesprávnosť, a doručené mu bolo dňa 26. 02. 2018, keď lehota na podanie odvolania mu plynula do 13. 03. 2018 s tým, že plynula aj žalovanému, nevie však uviesť dátum, kedy bolo uznesenie žalovanej súdom doručované a nevie uviesť, či sa žalovaná vzdala práva na podanie odvolania voči uzneseniu, pričom počas plynutia lehoty na podanie odvolania voči uzneseniu sa dňa 05. 03. 2018 konalo pojednávanie, na ktorom súd prvej inštancie rozhodol vo veci

samej rozsudkom, napriek tomu, že ešte pred vyhlásením rozsudku neprijal žiadne opatrenia, aby boli splnené podmienky na vyhlásenie rozsudku. Uviedol, že má za to, že sa strany sporu nevzdali svojho práva na podanie možného odvolania voči uzneseniu zo dňa 12. 02. 2018 a súd prvej inštancie aj napriek uvedenému rozhodol napadnutým rozsudkom, a preto uplatňuje odvolací dôvod podľa § 365 odsek 1 písm. a), b) Civilného sporového poriadku, keď skutočnosť, že na pojednávaní dňa 05. 03. 2018 uviedol, že uznesenie mu bolo doručené dňa 26. 02. 2018 a na vyžiadanie aj odovzdal doručku z listovej zásielky, ešte samo o sebe neznamená, že sa týmto postupom vzdal aj svojho práva a možnosti podania odvolania voči uzneseniu, pričom lehota 15 dní na podanie odvolania v zmysle poučenia súdu im ešte dňa 05. 03. 2018 plynula a uňho uplynula až dňa 13. 03. 2018, čím im bola postupom súdu prvého stupňa (súd prvej inštancie od 01. 07. 2016, pozn. odvolacieho súdu) odňatá možnosť podať odvolanie, nakoľko ešte dňa 05. 03. 2018 na jedinom pojednávaní ukončil prvoinštančný súd dokazovanie a vyhlásil rozsudok a týmto nesprávnym procesným postupom zaťažil konanie vadou. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že neuniesol dôkazné bremeno, keď v priebehu konania nepreukázal, že mu ujma vznikla a nepreukázal, že práve v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava I a Krajského súdu v Bratislave mu bola spôsobená nemajetková ujma, keď v kontexte na vyššie uvedený právny názor súdu prvej inštancie (bod 13.2 rozsudku) nie je možné v ďalšom nájsť žiadnu okolnosť, ktorá by bola spôsobilá domnienku o neprímeranej dĺžke konania vyvrátiť, a preto je potrebné mať za to, že došlo k vzniku nemajetkovej ujmy a nie ako v ďalšom nesprávne právne posúdil súd prvej inštancie, že vznik nemajetkovej ujmy nepreukázal, nakoľko súd prvej inštancie na jednej strane uviedol, že nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy (bod 14. rozsudku), na strane druhej, že ospravedlnenie a zjednanie nápravy je iným prostriedkom náhrady nemajetkovej ujmy a tieto majú prednosť pred poskytnutím peňažného plnenia a tieto sú preňho primerané s tým, že uvedený právny názor je vo vzájomnom rozpore a zakladá nepreskúmateľnosť celého rozsudku, nakoľko z jeho odôvodnenia nie je možné dôvodiť, či súd prvej inštancie dospel k záveru, že mu ujma nevznikla (že ju nepreukázal, neuniesol dôkazné bremeno) a teda, že mu ani finančné zadosťučinenie vo výške 900 eur neprináleží, alebo, že mu ujma vznikla a zadosťučinenie vo forme konštatovania porušenia práva je dostatočné. K tvrdenia súdu prvej inštancie, že jeho argumentácia týkajúca sa dlhodobého trvania právnej neistoty v dôsledku právoplatného neukončenia sporu, nemajú vo vzťahu k jeho nároku na nemajetkovú ujmu bez preukázania ich vzniku v príčinnej súvislosti práve s vytýkaným nesprávnym úradným postupom právnu relevanciu, žalobca uviedol, že mu nie je zrejmé, akým spôsobom mal súd prvej inštancie preukazovať vznik nemajetkovej ujmy trvaním právnej neistoty, nakoľko ak vychádzal z toho, že v konaní vedenom pod sp. zn. 18C/56/2012 vznikli prieťahy celkom 3 x a tieto boli v trvaní spolu 39 mesiacov a z tohto vychádza, tak uvedené samo o sebe preukazuje trvanie právnej neistoty, a preto je právny názor súdu prvej inštancie o tom, že sa tu jedná len o jeho akési abstraktné tvrdenie, ktoré nemá právnu relevanciu, nesprávny. Poukázal na skutočnosť, že v priebehu konania aj s ohľadom na stanovisko, ktoré vychádza z judikatúry ESLP uplatňujúcu „silnú, ale vyvrátiiteľnú domnienku“ vzniku ujmy v dôsledku neprímeranej dĺžky konania uviedol, že k nemajetkovej ujme uňho skutočne došlo, a to samotným porušením jeho práva na primeranú dĺžku konania, čo v danom prípade aj dostatočne tvrdil spôsobom, že mu vznikla morálna ujma neprímeranou dĺžkou konania, t. j. aj presne označil svoj nárok s tým, že porušenie práva na primeranú dĺžku konania ostatne pritom potvrdili predsedovia súdov oboch stupňov spolu celkom 3 x, a preto je napadnutým rozsudkom ako občan Slovenskej republiky domáhajúci sa náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej prieťahmi v súdnom konaní a s tým spojeným trvaním právnej neistoty v akomsi „postavení“ občana druhej kategórie Európskej únie, ak podľa názoru súdu prvej inštancie musí dokazovať právnu neistotu, ktorá však pritom logicky vyplýva už zo samotného uplynutia času 39 mesiacov a ktorý nie je možné vrátiť späť. K tvrdeniu súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, že ospravedlnenie a zjednanie nápravy (sledovanie veci) je iným prostriedkom náhrady nemajetkovej ujmy, ktoré zákon č. 514/2003 Z. z. predpokladá a ktoré má v zmysle § 17 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z. prednosť pred poskytnutím peňažného plnenia uviedol, že v priebehu konania poukazoval aj na to, že nemajetková ujma u neho predstavuje aj psychickú kategóriu, ktorej rozsah je ťažko dokázateľný a preukázateľný, avšak vychádzajúc z kritérií obsiahnutých aj v § 17 ods. 2 zákona má pre určenie zadosťučinenia sumou vo výške 900 eur, okrem už opísaných skutočností rozhodujúci význam aj to, že celková dĺžka prieťahov bola 39 mesiacov, k čomu však súd prvej inštancie nevedol v odôvodnení rozsudku vôbec nič s tým, že má za to, že práve dĺžka nečinnosti konania 39 mesiacov v spojení s neistotou, ktorá je prítomná vždy, ak dĺžka konania presahuje všeobecne prípustnú hranicu (6 mesiacov), predstavujú také skutočnosti, ktoré mali za následok vznik tvrdenej nemajetkovej ujmy na jeho strane, a nie že vznik nemajetkovej ujmy nepreukázal, pričom samotné ospravedlnenie ani iné morálne zadosťučinenie sa preto nejaví ako postačujúce a bolo plne na mieste aj priznanie primeraného zadosťučinenia v peniazoch, nakoľko má za to, že nejedná sa

tu o jeho subjektívne pocity, ale ide tu o objektívne hľadisko, teda ide o to, že predmetnú ujmu by takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že mu nie je zrejmé, aký súvis má mať rozhodnutie Ústavného súdu SR pod č. k. IV. ÚS 1/2012 (správne spisová značka, pozn. odvolacieho súdu) z 12. 01. 2012 s jeho nárokom v posudzovanej veci, keďže v rozsudku citované rozhodnutie ústavného súdu nemožno vzťahovať na tento prípad, nakoľko už v uvedenom konaní pred ústavným súdom sťažovateľka nenamietala nepriznanie nemajetkovej ujmy všeobecnými súdmi s jej nárokom na prietahy v súdnom konaní. Poukázal na skutočnosť, že si v tomto konaní uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, prietahmi v konaní za obdobie trvania 39 mesiacov, ktoré boli konštatované predsedami oboch súdov, a preto bolo potrebné vykonávať aj dokazovanie pri posudzovaní výšky (a nie vzniku) nemajetkovej ujmy, pričom súd prvej inštancie mal vychádzať aj z rozsudku veľkého senátu ESLP zo dňa 29. 03. 2006 vo veci Apicella proti Taliansku, sťažnosť č. 64890/01, v ktorom ESLP uviedol, že konanie trvalo na dvoch stupňoch súdov viac ako 12 rokov, čo odpovedá čiastke náhrady nemajetkovej ujmy 14. 000 eur, keď súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že za dobu 3,5 roka (39 mesiacov) mu nemajetková ujma ani nevznikla, lebo že ju vôbec nepreukázal alebo v ďalšom, že vznikla, ale že mu postačuje len ospravedlnenie. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení rozsudku vôbec nevysporiadal ani s jeho námietkou, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nebolo preňho dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie, či zmiernenie vzniknutej ujmy a pre ktoré nepovažuje ospravedlnenie predsedníčky súdu v konaní pod Spr. 2023/2014 za nápravu a za dostačujúce najmä, ak ďalšie prietahy v konaní súdu vznikali aj opakovane, krátko potom a ktoré boli konštatované aj pod Spr. 2248/2015 s tým, že práve preto navrhol na preukázanie svojich tvrdení pripojiť spis Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 18C/56/2012 a z neho nesprávnou procesnou činnosťou súdu aj preukázať svoje tvrdenia, že ospravedlnenie predsedníčky súdu v konaní pod Spr. 2023/2014 nevedlo vôbec k žiadnej náprave, nakoľko ďalšie prietahy v konaní súdu vznikali aj ďalej po 07. 02. 2014, a to bez zavinenia účastníkov konania, keď neoboznámenie sa súdu prvej inštancie so súdnym spisom Okresného súdu Bratislava I pod č. k. 18C/56/2012 (spisová značka, pozn. odvolacieho súdu) má za následok, že prvoinštančný neúplne zistil skutkový stav, nakoľko pripojením súdneho spisu ako ním navrhnutý dôkaz bol tento spôsobilý preukázať spornú právne významnú skutočnosť, a to, že náprava ani po zistení prietahov prvých v poradí od 07. 02. 2014 zjednaná vôbec žiadna nebola, a tým aj preto ospravedlnenie predsedníčky súdu zostalo len v rovine čisto alibistickej a formálnej. Namietol, že žalovaný na pojednávaní a súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku síce zhodne uvádzajú, že pripojenie spisu Okresného súdu Bratislava I pod č. k. 18C/56/2012 by bolo nadbytočné, ale v ďalšom súd prvej inštancie ani žalovaný ničím viac nekonkretizujú, pre ktoré dôvody tomu tak má byť, nakoľko pripojením spisu nesledoval, aby sa preukazoval nesprávny úradný postup - prietahy v konaní (v poradí druhé a ktorých vznik nebol medzi účastníkmi sporný), ale tú skutočnosť, či vôbec a akým spôsobom bola zjednaná náprava predsedníčkou okresného súdu, ak má za preukázané a tvrdí, že prietahy vznikali opakovane aj krátko po sebe po 07. 02. 2014, pričom okolnosti a dôvody, pre ktoré tomu tak bolo s poukazom na požadovanú výšku a nie na vznik nemajetkovej ujmy sa dajú ustáliť zo súdneho spisu. K argumentácii súdu prvej inštancie, že ak by sa stotožnil s jeho tvrdením, tak ani náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch by nebolo možné považovať za odstránenie porušenia práva, nakoľko ani jej poskytnutím nie je možné vrátiť čas žalobca uviedol, že vôbec netvrdil, že náhradou nemajetkovej ujmy priznaním finančnej náhrady vo výške 900 eur by prišlo k odstráneniu porušenia práva, a preto nie je zrejmé, z čoho súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia rozsudku v tejto časti vychádzal. Uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 900 eur vníma len ako zmiernenie následkov a satisfakciu za porušenie práva (za prietahy) a rozhodne nie ako odstránenie porušenia práva, nakoľko jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod č. k. 18C/56/2012 (spisová značka) už porušené bolo, toto porušenie práva bolo konštatované celkom 3 x a náhrada nemajetkovej ujmy (ospravedlnením ani finančnou) nemôže porušenie práva žiadnym spôsobom už odstrániť, lebo toto porušenie práva je pre plynutie času nezvratné. Poukázal na skutočnosť, že nie je bez významu, že zákonnou sudkyňou konajúcou na Okresnom súde Bratislava I pod č. k. 18C/56/2012 (spisová značka) o neplatnosť mesačného predpisu platieb bola JUDr. Helena Hausleitnerová, pričom prietahy v poradí prvé vznikli za obdobie od 09. 03. 2012 do 16. 01. 2014, pričom dňa 28. januára 2015 sa vzdala funkcie sudkyne a zákonnou sudkyňou konajúcou na Okresnom súde Bratislava I pod č. k. 16C/3/2017 (spisová značka) o náhradu nemajetkovej ujmy bola od nápadu veci dňa 23. 01. 2017 až k 05. 03. 2018 JUDr. Zuzana Doricová s tým, že z informácie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 09. 03. 2018, č. Ei 79/18/1000-2 sa dozvedel, že na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky vykonáva funkciu vedúceho prieskumného oddelenia P. D. L., ktorý bol do tejto funkcie vymenovaný dňom 15. 03.

2003 a od uvedeného dátumu ju vykonáva sústavne, t. j. aj k 05. 03. 2018 a funkciu vedúceho oddelenia právneho styku s cudzinou a extradícií medzinárodného odboru vykonáva JUDr. Jozef Hausleitner, ktorý bol výkonom tejto funkcie poverený dňom 16. 05. 2016 a od uvedeného dátumu ju vykonáva sústavne, t. j. aj k 05. 03. 2018, z čoho vyplýva, že JUDr. Igor Dorica je v blízkom príbuzenskom vzťahu k zákonnej sudkyňi konajúcej na Okresnom súde Bratislava I vo veci 16C/3/2017 a tento je v kolegiálnom vzťahu s osobou JUDr. Jozefa Hausleitnera, ktorý je v príbuzenskom vzťahu k JUDr. Helene Hausleitnerovej, ktorá bola zákonnou sudkyňou konajúcou na Okresnom súde Bratislava I pod č. k. 18C/56/2012 o neplatnosť mesačného predpisu platieb aj za obdobie od 09. 03. 2012 do 16. 01. 2014 a kde výšku nemajetkovej ujmy voči žalovanej posudzovala JUDr. Zuzana Doricová ako zákonná sudkyňa konajúca na Okresnom súde Bratislava I vo veci 16C/3/2017, pričom o uvedenom prepojení osôb nemohol vedieť skôr, nakoľko sa o uvedenom dozvedel až z písomnej informácie od Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 09. 03. 2018, pričom rozsudok bol vyhlásený dňa 05. 03. 2018. Poukázal na skutočnosť, že prietiahmi v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava pod sp. zn. 18C/56/2012 v trvaní 39 mesiacov mu vznikla nemajetková ujma vo výške 900 eur trvaním právnej neistoty, pričom trvanie právnej neistoty v období 39 mesiacov sa negatívnym spôsobom prejavilo na jeho osobe, v jeho osobnom a pracovnom živote a uvedené nepriaznivo vplývalo a zanechalo negatívnu stopu aj v jeho psycho-sociálnej rovine, napríklad aj v predvolávaním na políciu pre účelové trestné oznámenia podávané v rokoch 2012 až 2014 na jeho osobu P. C. (žalobkyňou 18C/56/2012), a ktoré boli odôvodňované aj vedením sporového konania pod sp. zn. 18C/56/2012, o ktorom nemal pre nesprávny úradný postup súdu vôbec žiadnu vedomosť, keď sa na vzniku prietahov ako účastník konania žiadnym spôsobom nepodieľal a nenesie na ich vzniku žiadnu objektívnu zodpovednosť, pričom ospravedlnenie sa predsedov súdov bolo vždy len čisto formálne a z obsahu spisu Okresného súdu Bratislava pod sp. zn. 18C/56/2012 vyplýva, že toto nevedlo v ďalšom ani vôbec k žiadnej náprave, nakoľko prietahy vznikali v konaní opakovane a to krátko (rok) po sebe, keď ospravedlnením ani neprišlo k odstráneniu porušenia práva. Namietol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v jeho odôvodnení nepreskúmateľné aj z dôvodov, že na jednej strane uvádza, že vôbec nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, čo je v rozpore proti tvrdeniu, že ospravedlnenie má byť preňho postačujúce a satisfakcia mu bola ospravedlnením poskytnutá a javí sa ako primeraná. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne aj v tom, že súdom schválený petit žaloby výroku I., ktorým žiadal určenie, že jeho základné právo na prerokovanie veci bolo porušené, prvoinštančný súd zamietol po pripustení zmeny petitu len z dôvodu, že sa mu javí ako nadbytočné.

3.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. K tvrdeniu žalobcu, že neboli splnené podmienky na vyhlásenie napadnutého rozsudku uviedol, že opravné uznesenie zo dňa 12. 02. 2018 mu bolo doručené dňa 13. 02. 2018, čím logicky už dňa 05. 03. 2018, teda v čase uskutočnenia pojednávania, nedisponoval možnosťou podať odvolanie voči predmetnému uzneseniu, avšak aj v prípade, že by mu ešte plynula lehota na podanie odvolania, podal by odvolanie do času konania pojednávania, prípadne by z tohto dôvodu požiadal o odročenie pojednávania s tým, že odhliadnuc od okolnosti, že predmetným uznesením, č. k. 16C/3/2017 - 97 a následne č. k. 16C/3/2017 - 109, bolo vyhovené žalobcovmu návrhu na zmenu petitu žaloby, a teda podanie odvolania zo strany žalobcu by bolo neprípustné podľa § 357 C. s. p., žalobca nielenže do času konania pojednávania nepodal odvolanie (čo by v podstate i tak postrádalo akýkoľvek zmysel), ale ani žiadnym spôsobom na pojednávaní uskutočnenom dňa 05. 03. 2018 nedal najavo skutočnosť, že by plánoval podať odvolanie proti opravnému uzneseniu zo dňa 12. 02. 2018, nakoľko mu ešte v tom čase plynula pätnásťdňová lehota (samozrejme za predpokladu, že žalobca mal za to, že podať odvolanie je z jeho strany možné). Poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie je povinný konať podľa čl. 17 C. s. p. (princíp hospodárnosti), teda tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá a má povinnosť predchádzať zbytočným prietahom a zároveň v súlade s § 157 C. s. p. (súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania), a preto prihliadnuc na povahu a zložitost konania bolo v možnostiach súdu prvej inštancie rozhodnúť na prvom pojednávaní, čo využil a urobil tak správne, nakoľko boli splnené všetky podmienky, takže súdu prvej inštancie po prejednaní veci nič nebránilo, aby uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a rozhodol vo veci samej, tak ako mu to ukladá Civilný sporový poriadok, pričom v prípade žalobcu to bolo o to viac žiaduce, keďže namietal prietahy v inom (pôvodnom) konaní, nakoľko nastala situácia, keď žalobca síce žaluje štát za prietahy v konaní, avšak odmieta akceptovať skutočnosť, že súd prvej inštancie, ktorý o prietahoch konal a rozhodol, tak vykonal s náležitou rýchlosťou a vyhlásil rozsudok na prvom pojednávaní s odbornou starostlivosťou a v súlade

s princípom voľného hodnotenia dôkazov. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu ohľadom nepreskúmateľnosti celého rozsudku z dôvodu, že nie je možné z rozsudku určiť, či súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi nevznikla ujma, a že mu finančné zadosťučinenie neprináleží alebo, že žalobcovi ujma vznikla a dostatočné zadosťučinenie je vo forme konštatovania práva a ospravedlnenia sa, tak predsedníčkou Okresného súdu Bratislava I, ako aj podpredsedom Krajského súdu v Bratislave, nakoľko prvoinštančný súd zamietol žalobu žalobcu, čím vyslovil, že jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za nesprávny úradný postup, ktorého sa dopustil Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18C/56/2012, nie je dôvodný a nepatrí mu v tomto konaní zadosťučinenie v žiadnej forme, ani vo forme ospravedlnenia, ani vo forme peňažného odškodnenia, nakoľko súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že postráda príčinnú súvislosť medzi vznikom nesprávneho úradného postupu a vznikom škody, v tomto prípade nemajetkovej ujmy, čím súd prvej inštancie zároveň vyčítal žalobcovi, že tento v priebehu celého konania nepreukázal, že by mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu - prietahov v konaní, bola spôsobená nemajetková ujma s tým, že žalobca na súde prvej inštancie uplatnenú nemajetkovú ujmu dostatočným spôsobom neodôvodnil, ani neuviedol skutočnosti na preukázanie, že by v jeho živote došlo ku konkrétnym negatívnym následkom. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu ďalej uviedol, že súd prvej inštancie síce nepriznal v tomto konaní žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch, teda finančné zadosťučinenie za nesprávny úradný postup spočívajúci v prietahoch v konaní, nakoľko nepreukázal príčinnú súvislosť medzi právnym titulom a vzniknutou nemajetkovou ujmu, zároveň sa však stotožnil s jeho názorom, že žalobcovi bola poskytnutá reparácia formou ospravedlnenia predsedníčky Okresného súdu Bratislava I (JUDr. Evou Fulcovou) a podpredsedu Krajského súdu v Bratislave (JUDr. Romanom Bolebruchom), čo je v žalobcovom prípade primerané, pričom skutočnosť, že žalobca nepovažuje ospravedlnenie ani iné morálne zadosťučinenie za postačujúce, vychádza čisto z jeho subjektívneho názoru, s ktorým sa súd prvej inštancie nemusel a ani nemohol stotožniť, nakoľko žalobca kumulatívne nesplnil náležitosti vyžadované zákonom č. 514/2003 Z. z. a nakoľko priznanie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je oprávnený ustáliť len súd, aj to najmä s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a k okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo, žalobca nemôže svojvoľne posudzovať kritériá § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. K námietke zaujatosti vnesenej žalobcom uviedol, že z informácie Generálnej prokuratúry SR pod č. Ei 79/18/1000 - 2 zo dňa 09. 03. 2018 (doslovne prekopírovaná v odvolaní) absolútne nevyplýva, že osoba P. D. L. je v blízkom príbuzenskom vzťahu k zákonnej sudkyňi konajúcej na Okresnom súde Bratislava I vo veci sp. zn. 16C/3/2017 a tento je v kolegiálnom vzťahu s osobou JUDr. Jozefa Hausleitnera, ktorý je v príbuzenskom vzťahu k JUDr. Helene Hausleitnerovej, ktorá bola zároveň zákonnou sudkyňou na Okresnom súde Bratislava I, súde konajúcom v pôvodnom súdnom spore o neplatnosť mesačného predpisu platieb so sp. zn. 18C/56/2012, na základe ktorého je v súčasnosti vedené toto konanie s tým, že uvedené považuje zo strany žalobcu za vykonštruované a v priamej súvislosti s neakceptovaním rozhodnutia súdu prvej inštancie, z dôvodu ktorého by sa na námietku zaujatosti nemalo prihliadať, nakoľko ani neboli splnené podmienky § 52 ods. 2 a § 53 ods. 1 C. s. p. na uplatnenie námietky zaujatosti.

4.

Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu uviedol, že nesúhlasí s jeho tvrdením, že nakoľko uznesením č. k. 16C/3/2017 - 109 zo dňa 12. 02. 2018 mu bolo vyhovené, podanie odvolania by bolo neprípustné podľa § 357 C. s. p., keď z obsahu spisu vyplýva, že uznesením súdu prvej inštancie č. k. 16C/3/2017 - 109 zo dňa 12. 02. 2018 bolo rozhodnuté o jeho návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávnych zo dňa 05. 02. 2018 a preto nevie, z čoho vychádza názor žalovaného, že prípadné jeho odvolanie voči uzneseniu by bolo neprípustné podľa § 357 C. s. p., ak podľa § 357 odsek 1 písmeno f) C. s. p. je odvolanie prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávnych, okrem odôvodnenia, a preto nie je polemika o tom, či by bol býval podal/nepodal opravný prostriedok voči tomuto uzneseniu, nakoľko je podstatné, že odvolanie voči uzneseniu v zmysle poučenia bolo prípustné a lehota na podanie odvolania mu plynula a táto lehota mu bola odňatá, keďže sa nikdy nevzdal svojho práva podať odvolanie, z dôvodu ktorého súd prvej inštancie tým, že ukončil dokazovanie a rozhodol rozsudkom ešte pred uplynutím lehoty na podanie odvolania, mu odňal možnosť konať pred súdom s tým, že o tom, či by prípadné jeho odvolanie bolo alebo nebolo prípustné, by rozhodol odvolací súd a nie zástupkyňa žalovaného alebo súd prvej inštancie. K tvrdeniu žalovaného, že na pojednávaní uskutočnenom dňa 05. 03. 2018 nedal najavo, že by plánoval podať odvolanie voči uzneseniu uviedol, že ak by si mal osvojiť takýto argument žalovaného, potom na tomto pojednávaní nedal ani ničím najavo, že by podať odvolanie voči uzneseniu neplánoval. K argumentácii žalovaného v podanom odvolaní,

poukazujúcej na čl. 17 C. s. p. uviedol, že žalovaný opomína, že práve z dôvodu ospravedlnenej neúčasti zamestnankyne žalovaného (F. E. E.) boli dve vytyčené pojednávania zrušené, napriek tomu, že žalovaný udelil na svoje zastupovanie poverenie aj pre F. V. F., ktorá sa pojednávaniu zúčastniť mohla. Opätovne namietol nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, nakoľko z jeho odôvodnenia nie je možné dôvodiť, či súd prvej inštancie dospel k záveru, že mu ujma nevznikla (že ju nepreukázal a o jej vzniku neunesol dôkazné bremeno) a teda, že mu ani finančné zadostučinenie vo výške 900 eur neprináleží, alebo, že mu ujma vznikla a zadostučinenie vo forme konštatovania porušenia práva je dostatočné. Uviedol, že na preukázanie vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy navrhol vykonať dokazovanie, keď na preukázanie negatívneho prejavu nemajetkovej ujmy v jeho osobnostnej sfére navrhol pripojiť spis Okresného súdu Bratislava I pod č. k. 18C/56/2012 (spisová značka, pozn. odvolacieho súdu) a preukázať súdu svoje tvrdenia, že ani ospravedlnenie predsedníčky súdu v konaní pod Spr. 2023/2014 (prvé prieskumy v konaní) v ďalšom nevedlo k žiadnej náprave, nakoľko vec nebola predsedníčkou súdu žiadnym spôsobom (vôbec) „sledovaná“ a uvedené vyplýva aj z toho, že ďalšie prieskumy v konaní súdu vznikali aj ďalej po 07. 02. 2014 bez zavinenia účastníkov konania a že týmto nesprávnym úradným postupom bol závažným spôsobom ovplyvnený jeho súkromný život, avšak jeho návrhy na vykonanie dôkazu boli bez bližšieho vysvetlenia označené ako nadbytočné a nevie prečo. Poukázal na skutočnosť, že pri posudzovaní intenzity zásahu je za určujúce hľadisko potrebné považovať charakter a priebeh konania, v ktorom ujma vznikla, a preto nepovažuje za nadbytočné pripojenie spisu Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 18C 56/2012 s tým, že žalobkyňa v konaní vedenom pod č. k. 18C 56/2012 (spisová značka) na jeho osobu podávala množstvo trestných oznámení a podaní na rôzne inštitúcie a v každom zo svojich podaní sa zmieňovala o súdnom konaní vedenom pod č. k. 18C/56/2012 (spisová značka), čo by nemohla robiť, ak by bola vec včas a riadne prejednaná a bol by odstránený stav trvania jeho právnej neistoty pod č. k. 16C/3/2017 (spisová značka) a súčasne ako žalovaného pod č. k. 18C/56/2012 (spisová značka) s tým, že žalovaný nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie, a to napríklad ani len jeho výsluch. Uviedol, že žalovaný na pojednávaní a aj súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku síce zhodne uviedli, že pripojenie spisu Okresného súdu Bratislava I pod č. k. 18C 56/2012 (spisová značka) by bolo nadbytočné, ale žalovaný vo vyjadrení k jeho odvolaniu ani vôbec ničím nekonkretizuje, pre ktoré dôvody tomu tak má tento ním navrhovaný dôkaz byť, keďže pripojením spisu nesledoval, aby sa preukazoval nesprávny úradný postup - prieskumy v konaní (v poradí druhé a ktorých vznik nebol medzi účastníkmi sporný), ale sledoval preukázanie negatívneho prejavu nemajetkovej ujmy v jeho osobnostnej sfére, ktorá vznikla ako následok skutočnosti, že vôbec žiadnym spôsobom nebola zjednaná náprava predsedníčkou okresného súdu akýmsi „sledovaním“, ak má za preukázané a tvrdí, že prieskumy v poradí druhé vznikali v konaní opakovane krátko po sebe aj po 07. 02. 2014, pričom okolnosti a dôvody, pre ktoré tomu tak bolo s poukazom na požadovanú výšku (nie na vznik) nemajetkovej ujmy sa dajú bližšie zistiť a ustáliť zo súdneho spisu 18C/56/2012. Namietol, že z odôvodnenia odvolaním už napadnutého rozsudku objektívne nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, keď iba tvrdenie, že nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy nie je založené na žiadnych výsledkoch dokazovania, lebo prvoinštančný súd v tejto veci žiadne dokazovanie nevykonával práve z dôvodu, že mu bola poskytnutá satisfakcia ospravedlnením a táto má byť pre neho postačujúca. K tvrdeniu žalovaného vo vyjadrení k odvolaniu o tom, že nemôže svojvoľne posudzovať § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a, že súd prvej inštancie v bode 14.4 rozsudku správne konštatoval, že ak by sa stotožnil s jeho tvrdením, tak ani náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch by nebolo možné považovať za odstránenie porušenia práva, nakoľko ani jej poskytnutím nie je možné vrátiť čas, opätovne uviedol, že nikdy netvrdil, že náhradou nemajetkovej ujmy priznaním finančnej náhrady vo výške 900 eur, by prišlo u neho k odstráneniu porušenia práva, nakoľko náhradu nemajetkovej ujmy (za tri roky trvania právnej neistoty) vníma len ako zmiernenie následkov a satisfakciu za porušenie práva (za prieskumy) a rozhodne nie ako odstránenie porušenia práva. Uviedol, že žiadnu námietku voči osobe zákonnej sudkyne konajúcej na Okresnom súde Bratislava I v tejto veci nepodal, nakoľko iba poukázal na to, že až po vyhlásení rozsudku zistil, že z informácie od Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod č. Ei 79/18/1000-2 zo dňa 09. 03. 2018 vyplýva, že osoba P. D. L. je v kolegiálnom vzťahu s osobou JUDr. Jozefa Hausleitnera, ktorý je v príbuzenskom vzťahu k JUDr. Helene Hausleitnerovej a ktorá bola zákonnou sudkyňou konajúcou na Okresnom súde Bratislava I pod č. k. 18C/56/2012 (spisová značka) o neplatnosť mesačného predpisu platieb aj za obdobie od 09. 03. 2012 do 16. 01. 2014 a kde výšku nemajetkovej ujmy voči žalovanej posudzovala JUDr. Zuzana Doricová ako zákonná sudkyňa konajúca na Okresnom súde Bratislava I vo veci 16C/3/2017 s tým, že jeho názor o tom, že P. D. L. by mal byť v blízkom príbuzenskom vzťahu k zákonnej sudkyňe konajúcej na Okresnom súde Bratislava I vo veci 16C/3/2017 vyplýva aj z údajov uvedených na čísle listu vlastníctva 2367, k. ú. Petržalka, kde sú obaja

uvedení ako spoluvlastníci bytu titulom BSM, pričom skutočnosť, v akom príbuzenskom vzťahu je JUDr. Jozef Hausleitner k JUDr. Helene Hausleitnerovej nevie uviesť a po uvedenom nepátra.

5.

Žalovaný, sa k danému vyjadreniu žalobcu, ktoré mu bolo doručené dňa 13. 07. 2018, nevyjadril.

6.

Odvolačný súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p. (zák. č. 160/2015 Z. z. účinný od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.), keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem a rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. októbra 2018 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

7.

Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcovi nesprávnym úradným postupom spočívajúcom v prieťahoch v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava pod sp. zn. 18C/56/2012 <<http://merit.slv.cz/42C/148/2012>> a v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6Co/545/2015 pričom na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, a svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobe nevyhovel aj riadne odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.), pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania a jeho odôvodnenie je tak dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní z hľadiska správnosti zaujatých záverov.

8.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým žalobu žalobcu zamietol.

10.

K námietke žalobcu, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery, avšak v prejednávanej veci, s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

11.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu domáhajúceho sa náhrady škody v sume 900 eur spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/56/2012 zamietol z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal kumulatívne splnenie zákonom predpokladaných podmienok pre úspešné uplatnenie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., keď v konaní nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy v uplatnenej výške a priamu príčinnú súvislosť medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy.

12.

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu v podanom odvolaní, že mu postupom súdu prvej inštancie bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko napadnutým rozsudkom rozhodol pred uplynutím lehoty na podanie odvolania proti opravnému uzneseniu zo dňa 12. februára 2018, č. k. 16C/3/2017 - 109, ktorým opravil výrok uznesenia zo dňa 22. januára 2018, č. k. 16C/3/2017 - 97, ktorým pripustil zmenu petitu žaloby, čím na vyhlásenie prvoinštančného rozsudku neboli splnené procesné podmienky z dôvodu, že je nesporné, že opravným uznesením vyhovel súd prvej inštancie návrhu žalobcu na opravu zrejmej nesprávnosti v celom rozsahu, ktorej sa dopustil pri písomnom vypracovaní uznesenia zo dňa 22. januára 2018, č. k. 16C/3/2017 - 97, a preto prípadné odvolanie žalobcu, by bolo podané neoprávnenou osobou, keďže z povahy odvolania ako riadneho opravného prostriedku vyplýva, že odvolanie môže podať iba tá strana sporu, ktorej nebolo rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu vyhovené, prípadne ktorej bola rozhodnutím spôsobená určitá ujma na jej právach, avšak ako už odvolací súd uviedol vyššie, súd prvej inštancie opravným uznesením návrhu žalobcu vyhovel a žalobcovi, napriek vyhlásenému rozsudku pred uplynutím lehoty na podanie odvolania, nič nebránilo odvolanie podať, i keď subjektívna stránka podania odvolania by v jeho prípade absentovala úplne.

13.

Zákon č. 514/2003 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>> Z. z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú štátom, jeho orgánmi pri výkone verejnej moci, pričom zákonom stanovenými predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za túto škodu je existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody (nemajetkovej ujmy) a príčinná súvislosť medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou (nemajetkovou ujmu). Tieto predpoklady zodpovednosti štátu za škody musia byť splnené súčasne.

14.

Z dikcie zák. ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>> vyplýva, že sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak, a to v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peňazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

15.

V prejednávanej veci je nesporné, že žalobca bol žalovanou stranou sporu vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18C/56/2012 <<http://merit.slv.cz/42C/148/2012>>, pričom jeho sťažnosť na prieťahy zo dňa 16. 01. 2014 vybavil predseda Okresného súdu Bratislava I dňa 07. 02. 2014, pod č. Spr. 2023/2015 ako opodstatnenú, keď konštatoval, že v konaní došlo k prieťahom, nakoľko žalobcovi tohto konania nebol doručený návrh spolu s výzvou na vyjadrenie od jeho podania dňa 09. 03. 2012 do podania sťažnosti, za spôsobené prieťahy sa sťažovateľovi ospravedlnil a súčasne mu oznámil, že plynulosť konania až do jeho právoplatného skončenia bude sledovaná predsedom súdu, zároveň nebolo v konaní sporné, že aj druhá sťažnosť žalobcu zo dňa 06. 10. 2015 na prieťahy v konaní (po vydaní rozsudku v tejto právnej veci dňa 20. 03. 2015), bola predsedom súdu vyhodnotená ako dôvodná pod Spr. č. 2248/2015 dňa 30. 10. 2015 a napokon aj tretia sťažnosť žalobcu na prieťahy v konaní vedenom na

odvolacom súde pod sp. zn. 6Co/545/2015 bola posúdená predsedom Krajského súdu v Bratislave v konaní pod Spr. 2238/2016 dňa 06. 10. 2016 ako dôvodná.

16.

Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu, resp. nemajetkovú ujmu spôsobenú zbytočnými prietahmi v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18C/56/2012 <<http://merit.slv.cz/42C/148/2012>> a následne na Krajskom súde v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/545/2015 v zmysle zákona č. 514/2003 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>> Z. z., ako i zákonom stanovených predpokladov vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, a dospel k správne záveru, že podanej žalobe nemožno vyhovieť, nakoľko žalobca, ktorý v tomto smere nenavhol žiadne dokazovanie, dôvodiac, že vznik takejto ujmy sa v prípade porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote prezumuje, náležite nepreukázal existenciu ani rozsah kvalifikovaných nepriaznivých následkov, ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I a Krajským súdom v Bratislave.

17.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je podmienený splnením všetkých predpokladov stanovených v ustanovení § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>>, pričom žalobcu v spore zaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať (aspoň v základom rozsahu) skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu okresného a krajského súdu vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu je potrebné priznať náhradu aj v peniazoch.

18.

Odvolací súd vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, a rovnako Ústavného súdu SR, ktorý v tomto smere právne závery vyslovil najmä v jeho uzneseniach pod sp. zn. II. ÚS 467/08 <<http://merit.slv.cz/II.US467/08>> a sp. zn. IV. ÚS 1/2012 <<http://merit.slv.cz/IV.US1/2012>> poukazuje na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritériá pre určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného, a preto ako nedôvodné posúdil odvolací súd námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní, že vzhľadom na judikatúru ÚS ČR a ESLP v spore o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej neprimeranou dĺžkou konania, neprináleží skúmať existenciu následkov takého nesprávneho postupu orgánov štátu a vyžadovať v tomto smere od žalobcu unesenie dôkazného bremena, nakoľko takáto argumentácia je v rozpore s ustanovením § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>>, ktorý nepochybne vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, okrem existencie samotného nesprávneho úradného postupu podmieňuje i tým, že na poskytnutie primeraného zadosťučinenia nepostačuje konštatovanie porušenia práva a vzniknutú nemajetkovú ujmu nemožno reparovať inak.

19.

Súd prvej inštancie dospel k absolútne správne právne záveru, že bolo povinnosťou žalobcu v konaní preukázať, že nesprávny úradný postup súdov oboch inštancií spočívajúci vo vzniknutých prietahoch v konaní, v ktorom bol v procesnom postavení žalovaného mu spôsobil akékoľvek následky, ovplyvnili jeho pracovný a osobný život, resp., že nesporné porušenie jeho práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov (v primeranej lehote) zanechalo negatívnu stopu v jeho psycho-sociálnej rovine, a nakoľko žiadnym spôsobom nepreukázal napr. zmenu pomerov na jeho strane, jeho dovtedajšieho života v súkromnej ale ani v žiadnej inej sfére, t. j. nepreukázal vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, dôkazné bremeno neunesol.

20.

Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že aj v prípade preukázania ostatných podmienok pre vznik zodpovednosti štátu, možno považovať ospravedlnenia predsedov súdov prvej aj

druhej inštancie (v liste zo dňa 07. 02. 2014, 06. 10. 2015 a 06. 10. 2016) za absolútne dostatočné zadostučinenie (podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.), keď žalobca v konaní nepreukázal vznik takej závažnej nemajetkovej ujmy (konkrétnych následkov), v prípade ktorej by na poskytnutie dostatočného zadostučinenia nepostačovalo takéto vybavenie sťažnosti žalobcu spolu s ospravedlnením a že vzniknutú nemajetkovú ujmu nie je (objektívne) možné uspokojiť inak.

21.

Súdu prvej inštancie teda nemožno vytkáť žiadne procesné pochybenie ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení otázky vzniku nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom, a to zbytočnými prietahmi v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18C/56/2012 <<http://merit.slv.cz/42C/148/2012>> a na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6Co/545/2015, keď žalobca neuviedol ani vo svojom odvolaní žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom, a preto odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

22.

K tvrdeniu žalobcu, že vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie námietku zaujatosti voči zákonnej sudkyňi prvoinstančného súdu nevzniesol a nie je mu zrejmé, z čoho vychádza úvaha žalovaného v jeho vyjadrení k jeho odvolaniu, odvolací súd uvádza, že v súlade s ust. § 124 ods. 1 C. s. p. je povinnosťou súdu posudzovať každé podanie, resp. úkon podľa jeho obsahu, a nakoľko žalobca v odvolaní uviedol, že bez významu nie je skutočnosť, že v konaní, v ktorom došlo k opakovaným prietahom na súde prvej inštancie (vedené pod sp. zn. 18C/56/2012) bola zákonnou sudkyňou JUDr. Helena Hausleitnerová, ktorej manžel má byť v kolegiálnom vzťahu s P. D. L., ktorý je v blízkom príbuzenskom vzťahu so zákonnou sudkyňou v tomto spore (P. I. L.), z obsahu tohto podania, jeho vnútornej skladby a žalobcom zvolenej argumentácie a použitým výrazovým prostriedkom, aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplývalo, že žalobca voči zákonnej sudkyňi námietku zaujatosti vzniesol.

23.

Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením sporu, z dôvodu ktorého sa odvolací súd obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov rozsudku a ako vecne správny ho potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

24.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že žalovanému úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).